

ко было напрасно: неможло да намъри вѣче думы отъ словцето си, изгубили са быле до една. Горкото момче смаъло са какво да прави и потъ го побило отъ мѣка. Домилъло на Господинъ Радана да го гледа какъ са мѣче. Кимналь му съ глава да иде близо при него, и, като го цалуналь бащински по чело, рѣкаль му: много ти е хубаво, сынко, словцето; отъ тебе ли е скросно?

Добре. — Не е, татко, отъ мене азъ немогъ ёще таквызи словца да крожъ. Батю, който изучилъ вѣке грамматика, той го изкова. Да видишь какъ е наредено то! Слушай, да идъ да го преговориъ веднажъ, веднажъ само, че да видишь какво е хубаво. Искашъ ли да ти изчетъ и другото словце, дѣто е правено за мама?

Господинъ Раданъ. — Не дѣй, Добре, не е потрѣбно: майка ти и азъ, и безъ да сте ни приготвели дълго честитение, обичаме ви и двама ви, тебе и батя ти.

Той, горкыя, едвамъ го измастороса за двѣ недѣли, а менѣ ми трѣбаше непомнѣ колко дена до дѣ го изучѣ. Че сега, кога му бѣше време и мѣсто да са каже то, дѣто ми изшукнѣ изъ ума, не е ли за ѣдосвание? Снощи ёще въ пруста предъ твоитѣ новы дрехы го изчетохъ трижъ на редъ. Да можехъ тѣ да продуматъ, та да ти обадятъ!